

úmyslu zaopatřila si aj vhodný prostriedok, o ktorom si bola aj plne vedomá, že je spôsobilý k usmrteniu človeka. Obžalovaná M. L. potom plánovite pokračovala. Dosvedčujú to okolnosti, že zaopatřený jed (lúh) aj pripravila takým spôsobom, aby to nevzbudilo podozrenie jej manžela, a pod zámienkou, že ide len o nápoj lásky, primala súsedov k tomu, aby prilákali k sebe I. L. a ako »aldomáš« za konanú prácu dali mu vypiť pripravený a s liehom miešaný jed, čo sa aj stalo, avšak zamýšľaný výsledok nenastal, lebo I. L. celú dávku pripraveného jedu nevypil. Z týchto skutočností je zrejmé, že obžalovaná úmyselne podnikla také jednanie, ktorým započala usmrtenie svojho manžela I. L.; avšak zamýšľaný čin ktorým započala usmrtenie svojho manžela I. L., avšak zamýšľaný čin nebol len úmyselný, ale úmysel obžalovanej M. L. bol aj vopred uvážení, lebo jednala po zrelej úvahe a podľa plánu vopred premysleného, pri čom sa k činu nerozhodla následkom dajakého duševného porušenia, ktoré by bolo jej kľudnú rozvahu snád' hatilo. Preto čin obžalovanej M. L. vyčerpáva všetky náležitosti zločinu pokusu vraždy podľa § 278 a § 65 tr. zák.

Nemení na páchatel'skej činnosti obžalovanej M. L. nič okolnosť, že nedala sama a priamo svojmu manželovi pripravený jed, ale učinila to prostredníctvom inej osoby, lebo obžalovaná, využívajúc omylu tejto osoby, upotrebila ju len ako nástroja k prevedeniu činu, ktorý z toho dôvodu nemôže byť onej osobe pričítaný k vine, a preto zostáva aj páchatel'om činu sama obžalovaná M. L. (nepriame páchatel'stvo). Mýlili sa tedy porotcovia, keď záporne riešili 2. právnu otázku skupiny I., danú dotyčne obžalovanej M. L. v smysle § 278 a § 65 tr. zák. Ponevác následkom tohoto právneho omylu porotcov porotný súd oslobodil obžalovanú M. L., je tu dôvod zmätočnosti označený v bode 1. a) § 385 tr. p. Najvyšší súd preto vyhovel zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu a pokračujúc v smysle § 33-I. por. nov., z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. p. zrušil vo vytýkanej časti rozsudok porotného súdu a uznal obžalovanú M. L. vinnou podľa obžaloby.

Čís. 5081.

Ide o padelanie verejnej listiny, ak bolo v dobytčom pase proti pravde zistené, že zvierá je vlastného chovu.

Poverilo-li obecné zastupiteľ'stvo napriek predpisom posl. odst. § 126 zák. čl. VII:1888 a § 16 nar. čís. 40.000/1888 uh. min. orby vydávaním dobytčích pasov niekoho iného než starostu obce a obecného notára, poverený nie je verejným úradníkom.

(Rozh. zo dňa 18. septembra 1934, Zm IV 648/33.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. S. a spol., obžalovaným zo zločinu padelania verejných listín atď., na základe verejného pojednávania zmätočnú sťažnosť obžalovaného A. S. čiastočne odmietol, čiastočne zamietol; z dôvodu zmätočnosti označeného v bode 1 b) § 385 tr. p. z úradnej moci zrušil rozsudky oboch súdov nižších stolíc, nakoľko čin obžalovaného A. S., označený v bode A I. 6. rozsudku krajského súdu bol kvalifikovaný za zločin padelania verejnej listiny podľa

§ 391 a § 394 tr. zák., a tento čin kvalifikoval za zločin padelania verejnej listiny podľa § 391 tr. zák.

Z d ô v o d o v:

V tomto prípade za dôvod zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. p. uplatňuje obžalovaný, že nejednal s úmyslom padelať pas, lebo nebol si vedomý toho, že napísaním do pasu tej okolnosti, že kobyľa je jeho vlastného chovu, urobí niekomu škodu. Tento záver chce odvieť sťažovateľ z tých skutočností, že myslel, že kôň je ním vychovaný, lebo bol u neho vyše 5 rokov, ďalej, že odovzdal starý pas četníctvu a udal celý dej podľa pravdy. Zmätočná sťažnosť je bezzákladná. Obžalovaný cez dlhé roky bol manipulantom pasov v obci, preto musel dobre znať význam a účel označenia zvierat ako pochádzajúcich z vlastného chovu. Nakoľko tedy obžalovaný označil vo verejnej listine ním napísanej pôvod koňa falošne, učinil to v tom vedomí, že tým ohrozuje právo štátu na kontrolu prevodu dobytká, ktorú vykonávajú štátne orgány z dôvodov zdravotníckych, ďalej finančných a cieľom zamedzenia bezprávneho odcudzenia zvierat z držby oprávnených majiteľov. Obžalovaný tedy vedome porušil uvedené konkrétne verejné právo štátu a dopustil sa tým zločinu falšovania verejnej listiny v smysle § 391 tr. zák. Preto nemýlil sa vrchný súd, keď uznal obžalovaného vinným. Nesúhlasí však najvyšší súd s tým, že súdy nižších stolíc mali za to, že obžalovaný spáchal tento čin ako verejný úradník v obore svojej pôsobnosti, a preto kvalifikovaly čin podľa § 394 tr. zák.

Vrchný súd za pravdivé prijal, že obžalovaný A. S. bol poverený manipuláciou dobytčích pasov r. 1921, a to okresným náčelníkom toho času v T. sídliacim a okresným zverolekárom. Pri tom tam bol prítomný i obecný komisár J. S., neznajúci ani čítať ani písať a i obecný tehďajší notár menom T. Tiež obecné zastupiteľstvo potvrdilo obžalovanému túto funkciu v r. 1922 alebo v r. 1923. Za obecného starostu bol obžalovaný zvolený dňa 12. októbra 1926 a asi za 30—40 dní nastúpil svoj úrad. Falošný pas, o ktorý tu ide, vystavil obžalovaný 5. septembra 1926 a vtedy previedol aj falošný zápis do protokolu o dobytčích pasoch. Obžalovaný spáchal tedy tento čin ešte pred tým, než by bol býval zvolený za starostu obce. Podľa § 9 a bodu b) § 126 zák. čl. VII: 1888 má obec právo vystavovať dobytčie pasy a podľa posl. odst. § 126 cit. zák. túto agendu vykonávajú v malých a vo veľkých obciach starosta a obecný notár. Z toho nariadenia § 16 min. nar. č. 40000/1888 min. orby, že obecné predstavenstvo označuje osobu, ktorá sa poveruje spravovaním dobytčích pasov, neplynie, že predstavenstvo obce by mohlo poveriť vyhotovovaním pasov inú osobu mimo starostu a obecného notára; z horšie uvedených nariadení zákona plynie, že obec nemôže preniesť svoj zákonitý obor pôsobnosti na iné osoby, než na starostu a na obecného notára. Ponevác v tomto prípade obžalovaný nebol ani starostom ani notárom, keď vystavil falošný pas a falšoval protokol o dobytčích pasoch, preto pre nedostatok zákonitých podmienok jeho poverenia spravovaním pasov neľze ho považovať za verejného úradníka v smysle § 394 tr. zák. Neľze tedy ani jeho čin kvalifikovať podľa § 394 tr. zák., a treba mať za to, že tento čin spadá pod miernejšie ustano-

venie § 391 tr. zák. Je tu dôvod zmätočnosti stanovený v § 385, č. 1 b) tr. p., na ktorý treba hľadať z povinnosti úradnej. Preto Najvyšší súd pokračoval podľa § 33, odst. 1 por. nov. a kvalifikoval čin obžalovaného za zločin podľa § 391 tr. zák.

Čís. 5082.

Předepsanou služební přísahu už vykonavšího lesního hajného, pověřeného agendou polního hajného, netřeba pro tuto agendu znovu vzítí do přísahy.

(Rozh. ze dne 18. září 1934, Zm IV 8/34.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti R. H., obžalované z přečinu násilí proti orgánu vrchnosti, zamítl zmáteční stížnost obžalované.

Z d ů v o d ů:

Na základě důvodu zmátečnosti podle čís. 1 a) § 385 tr. ř. namítá stěžovatelka, že nebylo v průběhu trestního řízení zjištěno, že hajný V. Ch. složil přísahu, resp., že přísaha, která se vykonává v každém roce na dobu příslušného hospodářského roku, ještě trvala v době, kdy výkon byl proveden. Podle skutkového zjištění vrchního soudu byl V. Ch. vzat do přísahy jako lesní hajný, zřejmě na tom základě, že nejen podle výpovědi V. Ch., ale též podle jím předloženého vysvědčení o přísaze složil přísahu jako lesní hajný dne 20. ledna 1926. Podle zjištění krajského soudu konal V. Ch. též službu jako polní hajný pro obec N. Š., byv ustanoven za polního hlídače pro tuto obec. Jak posl. odstavec § 77 prováděcího nařízení čís. 48000/1894 k zákonu o polním hospodářství a polní policii zák. čl. XII/1894 předpisuje, netřeba agendou polního hajného pověřeného, už jednou spřísahaného, lesního hajného znova vzítí do přísahy. Poněvadž V. Ch. již roku 1926 přísahu jako lesní hajný složil, jsou námítky obžalované, beroucí v pochybnost povahu výkonu hajného jakožto úředního výkonu, bezdůvodné, neboť složená jím přísaha platila i pro výkon, o nějž v tomto případě šlo, totiž o zabavení husí obžalované a zahrnutí jich k starostovi.

Čís. 5083.

Zákon o trestu smrti.

V případech § 1 zák. čís. 91/1934 sb. z. a n. nelze použití předpisu § 338 tr. ř.; odvolání obžalovaného je přípustné jen, uložil-li mu soud v rozpětí hranic tam zmíněných (15—30 let) trest na svobodě vyšší než 15 let.

(Rozh. ze dne 19. září 1934, Zm I 749/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu trestního v Praze jako soudu porotního ze dne 7. června 1934, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem vraždy prosté podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák., a odmítl v zasedání neveřejném odvolání obžalované z výroku o výši trestu.